

Byla C-325/21**Prašymo priimti prejudicinį sprendimą santrauka pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 98 straipsnio 1 dalį****Gavimo data:**

2021 m. gegužės 25 d.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas:

Raad van State (Valstybės Taryba, Nyderlandai)

Sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priėmimo data:

2021 m. gegužės 19 d.

Apeliantas:

K.

Kita apeliacinio proceso šalis:

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Pagrindinės bylos dalykas

Pagrindinėje byloje nagrinėjamas apeliacinis skundas pateiktas dėl 2019 m. spalio 17 d. *rechtbank Den Haag* (Hagos apylinkės teismas, Nyderlandai) sprendimo, kuriuo K. skundas dėl 2019 m. liepos 24 d. *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* (teisingumo ir saugumo valstybės sekretorius, Nyderlandai, toliau – *staatssecretaris*) sprendimo nenagrinėti K. prašymo išduoti prieglobsčio prašytojui leidimą laikinai gyventi šalyje motyvuojant tuo, kad Austrija tebėra atsakinga už šio prašymo nagrinėjimą, pripažintas pagrįstu ir kuriuo konstatuota, kad *staatssecretaris* teisingai laikė Austriją atsakinga už tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą.

Prašymo priimti prejudicinį sprendimą dalykas ir teisinis pagrindas

Pagal SESV 267 straipsnį pateiktas prašymas išaiškinti 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 604/2013, kuriuo išdėstomi valstybės narės, atsakingos už trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės vienoje iš valstybių narių pateikto tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, nustatymo kriterijai ir mechanizmai (toliau – Dublino reglamentas), 27 straipsnio 1 dalį ir 29 straipsnio 1 ir 2 dalis

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas prašo Teisingumo Teismo patikslinti, kaip šis reglamentas taikomas susiklosčius tokiai situacijai, kai dvi valstybės narės jau yra sudariusios susitarimą dėl atsakomybės pripažinimo, užsienietis prieš perdavimą iš vienos valstybės narės į kitą slapstosi, o paskui trečiojoje valstybėje narėje pateikia naują tarptautinės apsaugos prašymą. Šiuo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas konstatuoja, kad siekdamas užkirsti kelią tam, kad baigtųsi Dublino reglamento 29 straipsnio 1 ir 2 dalyse numatytas perdavimo terminas, o atsakomybė už tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą pereitų kitai valstybei narei, nes užsienietis nuolat slapstosi, įvairios valstybės narės praktikoje taiko perdavimo terminų skaičiavimo metodą, žinomą kaip „chain rule“. Pagal šią *Dublin Contact Committee*¹ sukurtą taisyklę perdavimo termino eiga vėl prasideda, kai užsienietis prieš perdavimą slapstosi ir prieš pasibaigiant šiam terminui trečiojoje valstybėje narėje pateikia naują tarptautinės apsaugos prašymą. Kadangi „chain rule“ (dar) neturi teisinio statuso, bet valstybių narių praktikoje jau taikoma, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kyla klausimas, ar tokios taisyklės taikymas neprieštarauja Dublino reglamentui. Be to, jis klausia Teisingumo Teismo, ar užsienietis gali trečiojoje valstybėje narėje remtis tuo, kad baigėsi prašančiajai ir prašomajai valstybei narei galiojantis perdavimo terminas, kaip jis suprantamas pagal Dublino reglamento 29 straipsnio 2 dalį.

Prejudiciniai klausimai

1. Ar 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 604/2013, kuriuo išdėstomi valstybės narės, atsakingos už trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės vienoje iš valstybių narių pateikto tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, nustatymo kriterijai ir mechanizmai (OL L 180, 2013), 29 straipsnį reikia aiškinti taip, kad nepasibaigusio perdavimo termino, kaip jis suprantamas pagal 29 straipsnio 1 ir 2 dalis, eiga vėl prasideda tuo momentu, kai užsienietis, kuris slapstydamasis trukdo valstybei narei jį perduoti, vėl paprašo tarptautinės apsaugos kitoje (šiuo atveju – trečiojoje) valstybėje narėje?

2. Jeigu į 1-ąjį klausimą būtų atsakinga neigiamai: ar Reglamento (ES) Nr. 604/2013 27 straipsnio 1 dalį, siejamą su jo 19-ąja konstatuojamąja dalimi, reikia aiškinti kaip draudžiančią tarptautinės apsaugos prašytojui, apskundusiam sprendimą dėl perdavimo, veiksmingai remtis tuo, kad šis perdavimas negali būti įvykdytas, nes pasibaigė anksčiau tarp dviejų valstybių narių (šiuo atveju – Prancūzijos ir Austrijos) sutarto perdavimo terminas ir todėl baigėsi terminas, per kurį Nyderlandai galėtų perduoti?

¹ Dublin Contact Committee – tai valstybių narių paskirtų nacionalinių ekspertų grupė, kuri konsultuoja Komisiją jai įgyvendinant savo kompetenciją pagal Dublino reglamentą ir su juo susijusias įgyvendinimo nuostatas.

Nurodytos Sąjungos teisės nuostatos

Dublinko reglamentas, ypač jo 4, 5, 9, 19 ir 28 konstatuojamosios dalys ir 2, 3, 18, 19, 20, 21, 23, 25, 26, 27 ir 29 straipsniai

2003 m. rugsėjo 2 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 1560/2003, nustatantis išsamias Tarybos reglamento (EB) Nr. 343/2003, nustatančio valstybės narės, atsakingos už trečiosios šalies piliečio vienoje iš valstybių narių pateikto prieglobsčio prašymo nagrinėjimą, nustatymo kriterijus ir mechanizmus, taikymo taisykles, iš dalies pakeistas 2014 m. sausio 30 d. Komisijos įgyvendinimo reglamentu (ES) Nr. 118/2014 (toliau – Įgyvendinimo reglamentas), ypač jo 9 straipsnis

Nurodytos nacionalinės teisės nuostatos

Vreemdelingenwet 2000 (2000 m. Užsieniečių įstatymas), ypač jo 8, 28 ir 30 straipsniai

Faktinių aplinkybių ir pagrindinės bylos santrauka

- 1 2018 m. rugsėjo 6 d. iš Nigerijos kilęs K. (toliau – užsienietis) Prancūzijoje paprašė tarptautinės apsaugos. Kadangi jis anksčiau buvo pateikęs tarptautinės apsaugos prašymą Austrijoje, Prancūzija paprašė Austrijos jį atsiimti. 2018 m. spalio 4 d. Austrija sutiko su šiuo prašymu atsiimti. Užsienietis slapstėsi, todėl nebuvo perduotas iš Prancūzijos į Austriją.
- 2 Vėliau užsienietis 2019 m. kovo 27 d. Nyderlanduose pateikė tarptautinės apsaugos prašymą. 2019 m. gegužės 3 d. *staatssecretaris* pareiškė manantis, kad pagal Dublinko reglamento 18 straipsnio 1 dalies b punktą už prašymo nagrinėjimą yra atsakinga Austrija. 2019 m. gegužės 10 d. ši valstybė narė atmetė prašymą atsiimti, nes Prancūzija jai nepranešė, kad asmuo negali būti perduotas per šešių mėnesių laikotarpį. Todėl 2019 m. balandžio 4 d. atsakomybė už prašymo nagrinėjimą pagal Dublinko reglamento 29 straipsnio 2 dalį perėjo Prancūzijai.
- 3 Tuomet 2019 m. gegužės 31 d. *staatssecretaris* paprašė Austrijos ir Prancūzijos pakartotinai išnagrinėti prašymą atsiimti. Austrijos institucijoms skirtame rašte jis nurodė, kad Austrija yra atsakinga valstybė narė, nes Prancūzijai ir Austrijai galiojančio perdavimo termino eiga vėl prasidėjo dėl to, kad K. nepasibaigus šiam terminui Nyderlanduose paprašė tarptautinės apsaugos.
- 4 2019 m. liepos 3 d. Austrija sutiko su Nyderlandų prašymu atsiimti. 2019 m. liepos 24 d. sprendimu *staatssecretaris* atsisakė nagrinėti užsieniečio tarptautinės apsaugos prašymą.
- 5 Užsienietis šį sprendimą apskundė *rechtbank Den Haag*, kuris 2019 m. spalio 17 d. priėmė skundžiamą sprendimą.

Svarbiausi pagrindinės bylos šalių argumentai

- 6 K. pirmosios instancijos teisme laikėsi nuomonės, kad 2019 m. balandžio 4 d. atsakomybė perėjo Prancūzijai, nes ji Austrijai nepranešė, kad perdavimas pagal Dublino reglamento 29 straipsnio 2 dalį turėjo būti atidėtas. Jis negali būti perduotas Austrijai, nes Nyderlandai iki tos datos Austrijai nepateikė prašymo atsiimti arba perimti savo žinion. Anot jo, atsakomybė perėjo Nyderlandams, nes *staatssecretaris* po šios datos ir per minėto reglamento 21 straipsnio 1 dalį arba 23 straipsnio 2 dalį Prancūzijai taip pat nepateikė prašymo atsiimti arba perimti savo žinion.
- 7 Grįsdamas savo apeliacinį skundą K. teigia, kad pirmosios instancijos teismo sprendimas pažeidžia Dublino reglamento 29 straipsnį, nes tame straipsnyje numatyti perdavimo terminai yra maksimalūs terminai ir todėl negali būti pratęsti, jeigu trečiojoje valstybėje narėje pateikiamas tarptautinės apsaugos prašymas. Be to, jis nesutinka su pirmosios instancijos teismo konstatavimu, kad toks aiškinimas prieštarauja Dublino reglamento tikslui, nes reglamentu siekiama ne tik išvengti *forum shopping*, bet ir per trumpą laiką suteikti užsieniečiui aiškumo, kuri valstybė narė yra atsakinga už tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą.

Prašymo priimti prejudicinį sprendimą motyvų santrauka

- 8 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismo teigimu, neginčijama, kad Prancūzijos institucijos pagal Įgyvendinimo reglamento 9 straipsnio 2 dalį nepranešė Austrijai apie tai, kad užsienietis slapstosi ir todėl negali būti perduotas per šešių mėnesių laikotarpį.
- 9 Iš Teisingumo Teismo jurisprudencijos matyti, kad šešių mėnesių terminas ir Dublino reglamento 29 straipsnio 2 dalyje nustatytos jo pratęsimo sąlygos turi būti aiškinami siaurai. Pavyzdžiui, 2019 m. kovo 19 d. Sprendimo *Jawo* (C-163/17, EU:C:2019:218) 72 punkte Teisingumo Teismas konstatavo, kad Dublino reglamento 29 straipsnio 2 dalies antrame sakinyje nenumatyta, kad prašančioji valstybė narė ir atsakinga valstybė narė turi konsultuotis dėl perdavimo termino pratęsimo toje nuostatoje numatytais atvejais. Be to, jis ne kartą yra nusprendęs, kad perėmimo savo žinion ir atsiėmimo procedūros turi būti vykdomos laikantis taisyklių, išdėstytų, be kita ko, Dublino reglamento VI skyriuje, o visų pirma – imperatyvių terminų (žr. 2017 m. liepos 26 d. Sprendimo *Mengesteab*, C-670/16, EU:C:2017:587, 49 ir 50 punktus, 2018 m. sausio 25 d. Sprendimo *Hasan*, C-360/16, EU:C:2018:35, 60 punktą ir 2018 m. lapkričio 13 d. Sprendimo *X ir X*, C-47/17, EU:C:2018:900, 57 punktą). Pastarojo sprendimo 70 punkte Teisingumo Teismas nurodė, kad šie imperatyvūs terminai rodo, kaip Sąjungos teisės aktų leidėjui svarbu, kad būtų greitai nustatyta valstybė narė, atsakinga už tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą. Todėl, kaip Sąjungos teisės aktų leidėjas sutiko, tokie prašymai prireikus turėtų būti nagrinėjami kitoje valstybėje narėje nei ta, kuri pripažinta atsakinga pagal šio reglamento III skyriuje nustatytus kriterijus.

- 10 Atsižvelgiant į pirma nurodytą jurisprudenciją darytina prielaida, kad Austrijai ir Prancūzijai galioja imperatyvus šešių mėnesių perdavimo terminas, o ši terminą viršijus, vienos valstybės narės atsakomybė perkeliama kitai. Vis dėlto kyla klausimas, kiek svarbus naujo tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimo trečiojoje valstybėje narėje terminas, nes atrodo, kad Dublino reglamento 29 straipsnio 2 dalis tiesiogiai nesiejama su tokiu atveju, kai užsienietis ne tik slapstosi, bet dar ir 2019 m. kovo 27 d. – taigi nesibaigus Austrijai ir Prancūzijai galiojančiam perdavimo terminui – Nyderlanduose pateikia naują tarptautinės apsaugos prašymą. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nuomone, atsakymas į šį klausimą svarbus, kad būtų galima nustatyti, ar Dublino reglamentas gali būti aiškinamas vadovaujantis „chain rule“.
- 11 Siekdamas gauti atsakymą į šį klausimą, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodo du scenarijus: pagal pirmąjį scenarijų Dublino reglamento 29 straipsnyje numatyti terminai turi įtakos tik atsakingos ir prašančiosios valstybės narės, t. y. Austrijos ir Prancūzijos, tarpusavio santykiui; pagal antrąjį scenarijų vadovaujamosi „chain rule“, kurios pagrindu vėl gali prasidėti pirminio perdavimo termino eiga, o taip irgi reguliuojamas Austrijos ir trečiųjų valstybių narių, kuriose užsienietis paprašė tarptautinės apsaugos, santykis.
- 12 Pirmojo scenarijaus atveju Dublino reglamento 29 straipsnis aiškinamas taip, kad jame numatytas perdavimo terminas bet kuriuo atveju galioja abiem valstybėms narėms, sudariusioms susitarimą dėl atsakomybės pripažinimo, kuriuo grindžiamas sprendimas dėl perdavimo (žr. Sprendimo *Jawo* 59 punktą, kuriame nurodytos „ab[i] suinteresuotos[ios] valstyb[ės]“). Tai, kad tas pats užsienietis trečiojoje valstybėje narėje pateikė naują tarptautinės apsaugos prašymą po to, kai buvo sudarytas susitarimas, neturi jokios įtakos perdavimo termino eigai.
- 13 Jeigu šiuo atveju būtų vadovaujamosi pirma nurodytu aiškinimu, tai reikštų, kad Austrijai ir Prancūzijai galiojantis perdavimo terminas pasibaigė po šešių mėnesių. Todėl 2019 m. balandžio 4 d. išnyko Austrijos išpareigojimas atsiimti užsienietį, o atsakomybė perėjo Prancūzijai.
- 14 Neatsižvelgiant į tai, ar K. galėjo pagrįstai tvirtinti, kad Austrija neteisingai sutiko su *staatssecretaris* prašymu atsiimti (šiuo klausimu žr. 2019 m. balandžio 2 d. Sprendimo *H. R.*, C-582/17, EU:C:2019:280, 80 punktą ir antrąjį prejudicinį klausimą), šio pirmojo scenarijaus argumentai leidžia daryti išvadą, kad atsakomybė už tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą perėjo Nyderlandams. Be Dublino reglamento 29 straipsnyje numatytų terminų, turi būti laikomasi ir jo 21 straipsnio 1 dalies trečioje pastraipoje ir 23 straipsnio 3 dalyje nustatytų prašymo atsiimti arba perimti savo žinion pateikimo terminų. Kadangi šie terminai jau suėjo, *staatssecretaris* šiuo atveju nebegali pateikti Prancūzijai naujo prašymo atsiimti arba perimti savo žinion.
- 15 Aiškinimo pagal pirmąjį scenarijų labai liudija tai, kad jis atitinka Dublino reglamento tikslą taikant aiškų ir veiksmingą būdą greitai nustatyti už tarptautinės apsaugos prašymą atsakingą valstybę narę. Kaip matyti iš Dublino reglamento 4 ir

5 konstatuojamųjų dalių ir Sprendimo *Jawo* 58 ir 59 punktų, tai svarbu siekiant garantuoti veiksmingą galimybę pradėti tarptautinės apsaugos suteikimo procedūras ir greitai išnagrinėti tokius prašymus. Jeigu prašančioji valstybė narė negali perduoti užsieniečio atsakingai valstybei narei per šešių–aštuoniolikos mėnesių terminą, atsakomybė *ipso iure* pereina prašančiajai valstybei narei.

- 16 Tokio aiškinimo nenaudai liudija tai, kad jis skatina *forum shopping* ir antrinę migraciją. Nagrinėjamoje byloje matyti, kad slapstydamasis ir keliaudamas iš vienos šalies į kitą užsienietis gali didele dalimi pats nuspręsti, kuri valstybė narė bus atsakinga už tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą. Jeigu užsienietis slapstosi pakankamai ilgai, prašančioji valstybė narė negali jo perduoti atsakingai valstybei narei per perdavimo terminą, todėl išnyksta jos įsipareigojimas pagal Dublino 29 straipsnio 2 dalį atsiimti užsienietį. Ir trečiajai valstybei narei, kurioje užsienietis vėl pasirodo ir iš naujo paprašo tarptautinės apsaugos, neretai tenka ne kartą bandyti pasiekti susitarimą dėl atsiėmimo ar perėmimo savo žinion. Tai prieštarauja Dublino reglamento tikslams greitai išnagrinėti tarptautinės apsaugos prašymus ir vengti *forum shopping* (žr. šio reglamento 5 konstatuojamąją dalį ir 2016 m. birželio 7 d. Sprendimo *Ghezelbash*, C-63/15, EU:C:2016:409, 54 punktą).
- 17 Šiuo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pažymi, kad jo išvadai, pagal kurią galiojant dabartiniam Dublino reglamentui ryškėja *forum shopping* tendencija, pritaria Komisija. Tai išplaukia, pirma, iš Komisijos pasiūlymo šį reglamentą išdėstyti nauja redakcija (COM(2016) 270 *final*) 25 konstatuojamosios dalies, kuri veikiausiai leidžia numanyti, kad pirmojo scenarijaus atveju taikytas Dublino reglamento 29 straipsnio aiškinimas yra teisingas, bet kartu nurodo, kad jo rezultatas šiuo atveju yra nepageidautinas, ir, antra, iš naujojo Komisijos pasiūlymo dėl reglamento dėl prieglobsčio ir migracijos valdymo (COM(2020) 610 *final*) 35 straipsnio 2 dalies. Pagal šią nuostatą nepasibaigusio perdavimo termino eiga nutrūksta, kai užsienietis slapstosi, o perduodančioji valstybė narė apie tai praneša atsakingai valstybei narei. Užsieniečiui vėliau vėl pasirodžius toje valstybėje narėje, vėl prasideda perdavimo termino eiga, todėl jį galima perduoti per dar likusį terminą. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad tai yra visai kitas kovos su *forum shopping* būdas nei „chain rule“ atveju.
- 18 Kalbėdamas apie antrąjį scenarijų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas atkreipia dėmesį į tai, kad iš pradžių Prancūzijai ir Austrijai galiojęs perdavimo terminas pagal „chain rule“, kaip ją aiškino *staatssecretaris*, nagrinėjamo atveju buvo šeši mėnesiai ir baigėsi 2019 m. kovo 27 d. Kadangi K. pradėjo slapstytis, o paskui 2019 m. kovo 27 d., t. y. dar nepasibaigus šiam terminui, Nyderlanduose pateikė naują tarptautinės apsaugos prašymą, pagal „chain rule“ vėl prasidėjo termino eiga. Todėl terminas, per kurį asmuo galėjo būti perduotas Austrijai, 2019 m. kovo 27 d. faktiškai buvo pratęstas šešiais mėnesiais iki 2019 m. rugsėjo 27 d. Vadovaujantis tokiais argumentais, Austrija ir toliau būtų atsakinga už K. prašymo nagrinėjimą.

- 19 Taikant minėtą taisyklę galima pašalinti slapstymosi ir antrinės migracijos paskatą, nes užsieniečiams nebebūtų patrauklu slapstantis ir keliaujant iš vienos šalies į kitą siekti, kad atsakomybė už tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą pereitų kitai valstybei narei; tačiau ši taisyklė pagal šiuo metu galiojančią Dublino reglamentą neturi jokios privalomosios teisinės galios, nes *Dublin Contact Committee* protokolai tik atspindi neformalias diskusijas, kurios nesaisto valstybių narių ir Komisijos. Kadangi „chain rule“ yra teisiškai neįpareigojanti taisyklė, valstybių narių nuomonės dėl jos taikymo išsiskiria, o dėl to gali susiklostyti tokios situacijos, kai kelios valstybės narės manys esančios atsakingos arba atvirkščiai nė viena nelaikys savęs atsakinga, o tai prieštarautų Dublino reglamentu siekiamam tikslui greitai išnagrinėti tarptautinės apsaugos prašymus.
- 20 Jeigu reiktų preziumuoti, kad pagal Dublino reglamentą nėra pagrindo taikyti „chain rule“ ir kad po šešių mėnesių, t. y. 2019 m. balandžio 4 d., suėjo Austrijai bei Prancūzijai galiojantis perdavimo terminas, kyla klausimas, ar K.– skųsdamas 2019 m. liepos 24 d. sprendimą dėl perdavimo – Nyderlanduose gali remtis tuo, kad baigėsi perdavimo terminas, todėl baigėsi terminas, per kurį Nyderlandai gali asmenį perduoti.
- 21 Šiuo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodo 2017 m. spalio 25 d. Sprendimą *Shiri* (C-201/16, EU:C:2017:805), kurio 46 punkte Teisingumo Teismas nusprendė, kad Dublino reglamento 27 straipsnio 1 dalis, siejama su jo 19 konstatuojamąja dalimi, ir ES chartijos 47 straipsnis turi būti aiškinami taip, kad tarptautinės apsaugos prašytojas turi turėti galimybę pasinaudoti veiksminga ir sparčia teisių gynimo priemone, kuri leistų jam remtis šio reglamento 29 straipsnio 1 ir 2 dalyse apibrėžto šešių mėnesių termino pasibaigimu, kai šis terminas baigėsi vėliau, nei buvo priimtas sprendimas dėl perdavimo.
- 22 Tačiau nagrinėjamoje byloje, kitaip nei Sprendime *Shiri*, įtrauktos daugiau nei dvi valstybės narės. Be to, šiuo atveju pradinis perdavimo iš Austrijos į Prancūziją terminas baigėsi, nes užsienietis slapstėsi. Todėl, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismo nuomone, Sprendimas *Shiri* šiuo atveju netaikytinas.
- 23 Šiuo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pažymi, kad 2016 m. birželio 7 d. Sprendime *Ghezelbash* (C-63/15, EU:C:2016:409) ir 2017 m. liepos 26 d. Sprendime *Mengesteab* (C-670/16, EU:C:2017:587) Teisingumo Teismas nustatė Dublino reglamento 27 straipsnio 1 dalyje numatytos teisių gynimo priemonės apimtį, atsižvelgdamas, be kita ko, į reglamento tikslus ir kontekstą. Sprendimo *Mengesteab* 46 punkte ir Sprendimo *Ghezelbash* 52 punkte Teisingumo Teismas konstatavo, kad iš Dublino reglamento 9 konstatuojamosios dalies išplaukia, kad šiuo reglamentu siekiama ne tik pagerinti Dublino sistemos veiksmingumą, bet ir prieglobsčio prašytojų apsaugą, be kita ko, jiems suteikiant veiksmingą ir visapusę teisminę apsaugą.
- 24 Vis dėlto prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pažymi, kad Sprendime *Ghezelbash* Teisingumo Teismas taip pat pabrėžė, jog Dublino

sistemos tikslas yra išvengti *forum shopping*. Kaip matyti iš to sprendimo 54 punkto, nesiekama, kad skundą nagrinėjantis teismas perkeltų atsakomybę tai valstybei narei, kuri pagal pareiškėjo pageidavimą būtų atsakinga už tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą.

- 25 Todėl prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad pagal Dublino reglamento 27 straipsnio 1 dalį užsienietis negali trečiojoje valstybėje narėje skusti kitų dviejų valstybių narių jau sudaryto susitarimo dėl atsakomybės pripažinimo. Aiškinant kitaip, užsienietis būtų skatinamas tikslingai siekti būti nepasiekiamas už perdavimo vykdymą atsakingų institucijų, kad užkirstų kelią tokiam perdavimui, o vėliau galėtų teigti, jog atsakomybė perėjo kitai valstybei narei vien dėl to, kad suėjo terminas.